

Feu, Senyor Déu, el meu treball més dur...

Feu, Senyor Déu, el meu treball més dur,
Fosca la nit, i el paisatge més clos,
Alceu-me murs en un ribatge cru,
Empal·lieu forests, prades i flors.

Lligat de mans i sec com un hindú,
Vestit de pells, obriu al Vostre ròs
La meva ment! Entre tots, só ningú,
I Us dic el nom sense repòs, i amb plors.

Só el serf comú si així Us plau, Senyor Déu,
I en camps forçats o en foradats pregons,
Plagat de cos i amb fardells damunt meu,

Em sé llibert si en el més negre fons
Els Vostres ulls il·luminen els mons
Que amb Vós delesc, i em fan el viure lleu.

De Sol, i de dol, 1947